

Следъ малка почивка, изпитвачътъ продължилъ разпита.

„Завчера, четирма водачи, натоварени да провърятъ думитъ ви, бѣха заведени отъ васъ на мѣстото на случката, но не сте могли да имъ посочите точно, къде се е продълнилъ пѣтникътъ ви. Правото, това е много чудно.“

— Следъ нещастieto валъ снѣгъ... Не можахъ да разпозная пукнатината между толкова много други...

Тогава изпитвачътъ-главатаръ се изправилъ и заговорилъ:

Улрихъ, — каза той, длъженъ съмъ да ви съобща: обвиняватъ ви, че сте убили банкера, за да го ограбите, а после сте хвърлили трупа въ една отъ пропаститѣ.

Обвиняемиятъ побледнѣлъ още повече и, мъчейки се да се сдържа, само повдигналъ рамене.

„Господинъ Шухманъ, — продължилъ главатарътъ, е носѣлъ винаги въ пазвата си повечко пари. Много пѣти хората го виждали да вади натѣпкана кесия; вие сте знаели това, може би по-добре отъ всѣкиго. И сте наредили да трѣгнете сами съ него... Защо не взехте съ себе си още единъ водачъ?“

— Поискалъ самичъкъ да задигне паритѣ, се обадилъ единъ гласъ отъ водачитѣ.

„Какво ще възразите на това?“

Улрихъ билъ съсипанъ. Отъ време на време се чувало дълбоко тежко дишане, като че едва излизало отъ гърлото му. Заекващъ, пробърборилъ неразбрани думи.

Но слушайте и друго: въ надвечерието на трѣгането ви, бѣхте ми поискали да ви издамъ едно свидетелство за бедность...